

Sygn. akt II Ka 27/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2019 roku

Sąd Okręgowy w Krośnie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący : SSO Arkadiusz Trojanowski

Protokolant : st. sekr. sądowy Małgorzata Kalisz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Krośnie- Pawła Marcinkowskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 lutego 2019 roku

sprawy **D. K.**, s. J. i T. zd. K., ur. (...) w C.

oskarżonego o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę z urzędu oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Krośnie z dnia 22 listopada 2018 roku, sygn. akt II K 504/18

I. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy,

II. zwalnia oskarżonego D. K. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym od opłaty za drugą instancję,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej (...) w K. kwotę 516,60 zł /pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy/, obejmującą podatek VAT, tytułem nieopłaconych kosztów obrony oskarżonego w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Prokuratora Rejonowa w Krośnie skierowała do miejscowego Sądu Rejonowego akt oskarżenia przeciwko D. K. zarzucając mu, że w okresie od 25.03.2016r. do 26.04.2016r., w D., ul. (...), woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał włamania do niezamieszkałego budynku, w ten sposób, że po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia w postaci drzwi garażowych poprzez ich wyłamanie, dostał się do jego wnętrza, skąd po penetracji, dokonał kradzieży telewizora marki S. (...), komputera z monitorem oraz wykaszarki spalinowej marki N., o łącznej wartości 1.300 zł, czym działał na szkodę D. J., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Krośnie z dnia 23.07.2013r., sygn. akt II K 620/13, za przestępstwo podobne, odbywając karę w okresie od 17.09.2014r. do 17.03.2015r., to jest przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Krośnie z dnia 22 listopada 2018r., sygn. II K 504/18, oskarżony D. K. został uznany za winnego popełnienia opisanego wyżej czynu, przy czym z opisu tego Sąd usunął stwierdzenie o dokonaniu włamania po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia drzwi garażowych, czym uznał go za winnego przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Za przypisany czy Sąd skazał oskarżonego, na podstawie art. 278 § 1 k.k., na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę kwoty 1.300 zł na rzecz pokrzywdzonego D. J..

Nadto, Sąd zwolnił oskarżonego od kosztów i opłat oraz przyznał wynagrodzenie obrońcy z urzędu.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył obrońca z urzędu oskarżonego.

Apelacja zarzuciła orzeczeniu:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, a to:

a) art. 278 § 1 k.k., poprzez jego błędne zastosowanie, przyjmując, iż okoliczności, ujawnione w toku niniejszej sprawy, pozwalają bezsprzecznie uznać, że oskarżony D. K., działając świadomie z zamiarem wyrządzenia szkody D. J. - dopuścił się zarzucanego mu czynu z art. 278 § 1 k.k.,

2. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wydanego wyroku, a to:

b) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, a tym w szczególności zeznań świadków: P. L., S. L., M. D. i A. B. oraz wyjaśnień samego oskarżonego D. K., co doprowadziło do ustalenia błędnego stanu faktycznego sprawy, a w konsekwencji uznania oskarżonego winnym zarzucanego mu przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., podczas gdy prawidłowa i wszechstronna analiza zeznań w/w świadków oraz wyjaśnień oskarżonego prowadzi do ich odmiennych ocen,

c) art. 4 k.p.k., art. 5 § 1 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., poprzez nierozważenie wszystkich istotnych okoliczności sprawy, które przemawiają na korzyść oskarżonego, nierozważenie materiału dowodowego w sposób wszechstronny, jak również uznanie, że wina oskarżonego została udowodniona.

Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonemu wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego D. K. od zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu opisanego w pkt 1 komparycji wyroku (art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.).

Sąd Odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy z urzędu oskarżonego jest w całości nieuzasadniona.

Sąd pierwszej instancji w sposób wszechstronny przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie, rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozpraw, na ich podstawie dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych oraz należycie wykazał winę oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu, przyjmując przy tym na jego korzyść, iż nie dokonał włamania, ponieważ co do tej okoliczności pozostały niedające się usunąć wątpliwości. Ocena materiału dowodowego jest oceną bezstronną, nie narusza granic swobodnej oceny, a także nie zawiera błędów logicznych lub faktycznych. Rozumowanie, które doprowadziło Sąd Rejonowy do dokonania przedmiotowych ustaleń faktycznych, znajduje pełne odzwierciedlenie w treści uzasadnienia. Sąd pierwszej instancji także właściwie ocenił okoliczności wpływające na wymiar kary, wiążące się z poszczególnymi ustawowymi jej wskaźnikami. Orzeczona w ten sposób kara czyni zadość istniejącym przepisom, jest adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego, uwzględnia powrót do przestępstwa oraz stopień społecznej szkodliwości czynu, bierze pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Analiza apelacji wskazuje, iż obrońca w sposób niedopuszczalny łączy w apelacji zarzut obrazy prawa materialnego z zarzutem błędu ustaleń faktycznych. Podmiot profesjonalny powinien się takich błędów ustrzegać. Co prawda zarzut błędu ustaleń faktycznych wiąże się także, co podnosi apelacja, obrazę przepisów postępowania, ale w rzeczywistości w tenże sposób kwestionuje ustalenia faktyczne, a zarazem sugeruje obrazę prawa materialnego.

Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz w doktrynie prawa poglądem, obraza przepisów prawa materialnego ma miejsce tylko i wyłącznie w wypadku wadliwego ich zastosowania (bądź niezastosowania)

w orzeczeniu opartym na prawidłowych ustaleniach faktycznych. Innymi słowy nie ma obrazy prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę [postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2003r., IV KKN 207/00, LEX nr 77446].

Podstawą ustaleń faktycznych był dowód z wyjaśnień samego podejrzanego, który przyznał się do czynu i go opisał. Znajdowało to podparcie w zeznaniach braci S. i P. L., którzy byli obecni wraz z nim w domu wcześniej i zwrócili uwagę, iż ten rozglądał się, szukał co można by ewentualnie ukraść, a potem ten zamiar zrealizował. Żadnym dowodem przeciwnym nie mogą być późniejsze wyjaśnienia, w których oskarżony zmienił zdanie, ponieważ jest to sprzeczne z zebraniem materiałem dowodowym oraz – co słusznie dostrzegł Sąd Rejonowy – takie przyznanie się do czynu niepopelnionego byłoby pozbawione sensu. Jako sprawca wielokrotny i niepoprawny D. K. wiedział, że w ten sposób przyjąłby na siebie odpowiedzialność za cudzy czyn, o co nie sposób go nawet podejrzewać. Po prostu powiedział wówczas prawdę, ponieważ tego samego dnia słuchano braci L. i wiedział, że ci wskażą na jego obecność w domu, co naprowadzi prowadzącego dochodzenie na jego sprawstwo. Po upływie pewnego czasu zmienił zdanie, nie chciał ponosić kary za ten swój czyn i dlatego podjął taką próbę obrony, w której sam próbował obalić dowód ze swoich własnych wyjaśnień. Nie było to jednak skuteczne. Miał on motyw, sposobność i do tego przyznał się do czynu. Jego sprawstwo nie budziło wątpliwości, a z uwagi na niemożliwość ustalenia tego, czy przełamywał zabezpieczenia, Sąd na jego korzyść przypisał mu zwykłą kradzież, bez włamania.

Apelacja odnosi się krytycznie do tych ustaleń Sądu, które są niekorzystne z jej subiektywnego punktu widzenia. Stosując wybiórczą ocenę przeprowadzonych w sprawie dowodów stara się przekonać do własnych racji. Zapomina jednak, że „zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku jest słuszny tylko wtedy, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzić się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania jakich konkretnych uchybień z zakresu zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego”. [wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 1975 roku, sygn. akt I KR 197/74, OSNKW 1975/5/58].

Zarzuty apelacji stanowią praktycznie czyste zaprzeczenie sprawstwu, niczym nie poparte i zupełnie niewiarygodne. Tak sformułowana apelacja nie mogła prowadzić do jej uwzględnienia.

Wobec powyższego, zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

Podstawą prawną orzeczenia Sądu Odwoławczego są przepisy art. 437 § 1 k.p.k., art. 438 pkt 1, 2, 3 k.p.k. oraz art. 456 k.p.k.

Stosownie do treści art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych Sąd zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu za postępowanie odwoławcze, w tym od opłaty za drugą instancję, uznając nierealność ich uiszczenia przez oskarżonego za względu na jego sytuację osobistą i materialną.

Wysokość wynagrodzenia obrońcy z urzędu Sąd Okręgowy oparł na treści § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu [Dz. U. z 2016r., poz. 1714].